

Kæmpen og skrædderen

En skrædder, som var en stor pralhals, men en dårlig regnemester, besluttede engang at gå ud og se sig lidt om i skoven. Så snart, han kunne, forlod han sit værksted og

Vandred af sted
over mark og vang,
mens solen skinned
og fuglene sang.

Da han havde gået i nogen tid, så han i det fjerne et stejlt bjerg, og bagved det et tårn, der ragede op af en stor, mørk skov, og syntes at nå til himlen. "Død og pine," råbte skrædderen, "hvad er det." Han kunne ikke modstå sin nysgerrighed og gik lige løs på det. Men han gabede højt af forundring, da han så at tårnet havde ben og var en vældig kæmpe, som med et sæt sprang over bjerget og stod foran ham. "Hvad vil du her, du elendige flueben?" råbte kæmpen med en stemme, der lød som et tordenbrag. "Jeg ville bare se, om jeg ikke kunne tjene en bid brød herude i skoven," hviskede skrædderen. "Så kunne du jo egentlig tage tjeneste hos mig," sagde kæmpen. "Ja, hvorfor ikke," svarede skrædderen, "men hvad får jeg så i løn?" - "Hvad du får i løn," sagde kæmpen, "det skal du såmænd få at høre. Tre hundrede og fem og tresindstyve dage om året, og når det er skudår oven i købet en til. Er du fornøjet med det?" - "Lad gå," sagde skrædderen, og tænkte: "Det er bedst at sætte tæring efter næring. Jeg skal nok snart slippe bort igen."

"Så gå hen og hent mig et krus vand, din lille slyngel," sagde kæmpen nu. "Hvorfor skal jeg ikke med det samme tage hele kilden og brønden med?" sagde den lille pralhals og gik af sted med kruset. "Hvad for noget, brønden og kilden," brummede kæmpen som var en lille smule dum, og han begyndte at blive helt bange, "den karl kan mere end sit fadervor. Han har måske en alrune på sig. Pas på, gamle ven, det er vist ingen tjener for dig." Da skrædderen havde bragt vandet, befalede kæmpen ham at hugge noget brænde i skoven og bære det hjem. "Hvorfor skal jeg ikke hellere tage hele skoven med et hug,

alle træer,
som i skoven stå,

de visne, de grønne,
de store, de små,"

sagde den lille skrædder og gik ud for at hugge brænde. "Hvad for noget," brummede den lettroende kæmpe,

"alle træer,
som i skoven stå,
de visne, de grønne,
de store, de små."

Han blev endnu mere hed om ørerne. "Den karl kan mere end sit fadervor," tænkte han, "han har måske en alrune på sig. Pas på, gamle ven, det er vist ingen tjener for dig." Da skrædderen havde bragt brændet, befalede kæmpen ham at skyde et par vilde svin til deres aftensmad. "Hvorfor skal jeg ikke hellere skyde tusind med et skud og slæbe dem allesammen hjem" spurgte den vigtige skrædder. "Hvad for noget," råbte den kryster af en kæmpe angst, "lad det nu være nok for i dag. Gå du kun i seng."

Kæmpen var så bange, at han ikke lukkede et øje hele natten, men stadig lå og spekulerede på, hvordan han skulle blive den troldmand af en tjener kvit. Næste morgen gik kæmpen og skrædderen hen til en sump, hvor der stod en mængde piletræer. "Hør engang, skrædder, sagde kæmpen, " sæt dig op på en af de pilekviste. Jeg kunne nok have lyst til at se, om du kan bøje den ned." En, to, tre sad skrædderen deroppe, holdt vejret og gjorde sig så tung, han kunne, så grenen virkelig Bøjede sig ned. Men han havde uheldigvis ikke puttet noget pressejern i lommen, og da han igen måtte trække vejret, svippede grenen tilbage, og til kæmpens store glæde fløj den lille skrædder så højt op i vejret, at man ikke kunne se ham. Og hvis han ikke er faldet ned, svæver han vel endnu omkring deroppe i luften.

* * *